

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.371 van 27 november 2014
in de zaak A. 210.915/XIV-35.360**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26A

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 december 2013, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 113.045 van 29 oktober 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.152 van 16 december 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Caroline Driesen, die *loco* advocaat Raf Jespers verschijnt voor verzoeker, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt op 1 oktober 2012 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 4 juli 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 augustus 2013 tekent verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een beschikking van 10 september 2013, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

Verzoeker vraagt met een ter post aangetekende brief van 18 september 2013 om te worden gehoord waarna de partijen worden opgeroepen om op de terechtzitting van 18 oktober 2013 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verschijnen.

Met een arrest van 29 oktober 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 2, 772 en 773 van het Gerechtelijk Wetboek, van de artikelen 39/76, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 13 *juncto* de artikelen 2 en 3 van het

Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: het EVRM) en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker voert aan dat zijn vraag aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na de zitting van 23 oktober 2013 om het debat te heropenen omdat hij inmiddels in het bezit was van zijn originele geboorteakte, zijn originele lidkaart van de “Non-resident Nepali Association” en zijn studentenkaart van het “Thames International College”, werd verworpen met als motief dat dergelijke vertraging niet te verenigen valt met de door de wetgever gewilde snelle afhandeling van de asioldossiers en dat de wil van de wetgever zou worden miskend door het debat te heropenen om reden dat de asielzoeker tijdens het beraad nieuwe stukken heeft ontdekt.

Die nieuwe elementen zouden de kans op erkenning als vluchteling of op toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk vergroten. Door ze niet in aanmerking te nemen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals beschermd door artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, geschonden.

Bovendien wordt de heropening van het debat gegarandeerd door de artikelen 772 en 773 van het Gerechtelijk Wetboek. Verzoeker acht deze bepalingen van aanvullend recht omdat noch de vreemdelingenwet noch de procedureregeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een eigen regeling dienaangaande voorzien en omdat die bepalingen ook niet onverenigbaar zijn met de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een soortgelijke procesvoering voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou de procedure niet voldoende onredelijk hebben vertraagd om in strijd te zijn met de door de wetgever gewilde “snelle” afhandeling binnen een redelijke termijn.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker in essentie het middel en voegt hij toe dat hij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk heeft gevraagd het debat te heropenen om zijn originele geboorteakte, zijn originele lidkaart van de “Non-resident Nepali Association” en zijn originele studentenkaart van het “Thames International College” over te leggen. Het oordeel in het bestreden arrest dat de stukken op zichzelf geen valabel antwoord zijn op de vraag waarom verzoeker zijn “citizenship card” niet kon voorleggen, is niet correct. Verzoeker heeft steeds verklaard dat de politie hem heeft opgepakt, hem vijftien dagen heeft vastgehouden en zijn “citizen card” toen heeft verbrand. Dat verzoeker drie originele stukken wou neerleggen ter staving van zijn identiteit, bevestigt de oprechtheid van zijn verklaringen over het verbranden van zijn “citizenship card”.

Verder benadrukt verzoeker met verwijzing naar bepaalde rechtspraak dat de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek ondanks de autonomie van de administratieve rechtspleging als aanvullend recht gelden indien voor een bepaald aspect van de procesvoering voor de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen specifieke regeling bestaat en indien de in het Gerechtelijk Wetboek vervatte regeling niet onverenigbaar is met de rechtspleging bij de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aan deze voorwaarden is voldaan voor wat betreft de heropening der debatten vermits deze mogelijkheid niet in de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is voorzien en er niet mee in strijd is, doch integendeel het recht op een doeltreffende voorziening in rechte waarborgt.

Beoordeling

6. Daargelaten de vraag of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad niet vermag het debat te heropenen om kennis te nemen van een door een verzoeker tijdens het beraad ontdekt nieuw stuk omdat de daardoor veroorzaakte vertraging niet te verenigen zou vallen met de door de wetgever gewilde snelle afhandeling van de dossiers, dient te worden vastgesteld

dat verzoeker zich wat deze kwestie betreft tegen een overtollig motief richt. In het verzoekschrift tot cassatie richt verzoeker zich enkel tegen de overweging dat een heropening van het debat om de hierboven genoemde reden in strijd zou zijn met de wil van de wetgever.

Wat de door verzoeker in zijn brief van 23 oktober 2013 bedoelde originele geboorteakte betreft, wordt in het bestreden arrest echter overwogen “dat er geen vertaling is van dit stuk zodat niet eens kan worden nagegaan welke gegevens op dit stuk worden weergegeven en meer nog, deze fotokopie nog altijd geen valabel antwoord geeft op de vraag waarom verzoekende partij haar ‘citizenship card’ niet kan voorleggen”. Verzoeker deelt in die brief inderdaad mee dat hij over het origineel beschikt, doch hij stuurt enkel een kopie op. Hoe dan ook vormt de vaststelling dat er geen vertaling voorhanden is zodat de inhoud van het stuk niet eens kan worden nagegaan, een dragend motief dat, wat de geboorteakte betreft, volstaat als weigeringsgrond en dat door verzoeker niet wordt aangevochten in het verzoekschrift tot cassatie. Verzoeker heeft derhalve in die mate geen belang bij zijn kritiek tegen het overtollige motief in het bestreden arrest aangaande de onverenigbaarheid van een heropening van het debat met de wil van de wetgever.

Wat de twee andere in verzoekers brief van 23 oktober 2013 aangehaalde stukken betreft, wordt in het bestreden arrest reeds overwogen dat “een ‘Student Identity Card’ van het ‘Thames International College’ en een lidmaatschapskaart van ‘non-resident Nepali association’ in België bezwaarlijk als officieel identiteitsdocument [kunnen] worden aangemerkt vermits geen van deze documenten werden uitgegeven door de overheid”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt daarmee onmiskenbaar dat ook het overleggen van het origineel van die stukken niet tot een andere beoordeling van de zaak kan leiden. Ook dit vormt een dragend motief dat, wat deze twee stukken betreft, volstaat als weigeringsgrond en dat door verzoeker niet wordt aangevochten in het verzoekschrift tot cassatie. Verzoeker heeft derhalve ook in die mate geen belang

bij zijn kritiek tegen het overtollige motief in het bestreden arrest aangaande de onverenigbaarheid van een heropening van het debat met de wil van de wetgever.

7. In de memorie van wederantwoord voert verzoeker voor het eerst aan dat hij met de drie in zijn brief van 23 oktober 2013 aangehaalde stukken wel degelijk zijn identiteit kon staven. Daargelaten de vaststelling dat deze kritiek betrekking heeft op de beoordeling van de feiten en dat de feitenrechter soeverein oordeelt over de wenselijkheid van een heropening van het debat, voert verzoeker deze kritiek niet aan in het verzoekschrift tot cassatie en toont hij niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om deze kritiek reeds op dat ogenblik op te werpen. Verzoekers kritiek is in die mate niet-ontvankelijk.

8. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker werpt in een tweede middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending van artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet op.

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet citeert en desondanks meent ambtshalve het verweer in plaats van de verwerende partij te kunnen voeren, hoewel deze laatste niet ter terechtzitting is verschenen. Indien verzoeker zelf niet was verschenen, zou het beroep onmiddellijk zijn verworpen overeenkomstig de wet. Zo wordt artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet met het bestreden arrest geschonden en worden er rechten voor de verwerende partij aan toegevoegd. Bovendien blijkt daaruit dat niet iedereen gelijk is voor de wet.

Beoordeling

10. Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Zoals in het bestreden arrest wordt vastgesteld, wordt de verwerende partij die niet verschijnt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. Deze bepaling heeft tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden.

Met die vaststelling voert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen ambtshalve verweer in plaats van de verwerende partij, noch voegt hij aan artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet rechten toe voor deze partij. Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de partijen niet heeft behandeld op de door verzoeker voorgehouden wijze, is er wat dat betreft ook geen sprake van een ongelijke behandeling van de partijen.

Het tweede middel mist feitelijke grondslag en faalt naar recht, zodat het niet tot cassatie kan leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
zevenentwintig december tweeduizend veertien, door de Raad van State,
XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques